

Growing up in Public 'adopteert' College Blaucapel en laat leerlingen in toneelstuk spelen

'Mis is geen theaterstuk voor papa en mama'

Een professionele theatergroep die leerlingen van een middelbare school laat spelen in een speciaal voor dit doel geschreven toneelstuk. Growing Up In Public neemt de culturele vorming buitengewoon serieus.

>UTRECHT Door Eric van der Velden

Veertien jongens en meiden op een rij. In identieke gestreepte pyjama's, waardoor er een onvermijdelijke associatie met kampkleding ontstaat. Eén voor één sommen ze hun uitrusting op: vechtsokken, kogelvrije vesten, handgranaten...

„Ik hoor nog te weinig commentaar in jullie stemmen,” onderbreekt regisseur Jeroen Kriek. „Laat de verveling er in doorklinken. Alsof je moeder voor de duizendste keer vraagt of je je broodtrommel niet hebt vergeten. Ja, mam...”

De Utrechtse theatergroep Growing Up In Public maakt met leerlingen van het College Blaucapel voor de tweede keer een op de actualiteit geïnspireerde voorstelling. In 2004 was de moord op rector Hans van Wierden van het Haagse Terra College het vertrekpunt. Nu is dat de veelbesproken tasjesroof, het incident waarbij een vrouw met haar auto de achtervolging inzette op de dieven van haar tasje en één van hen daarbij dood reed. Beide stukken zijn speciaal voor de gelegenheid geschreven door Don Duyns. Voor de meeste spelers, is de

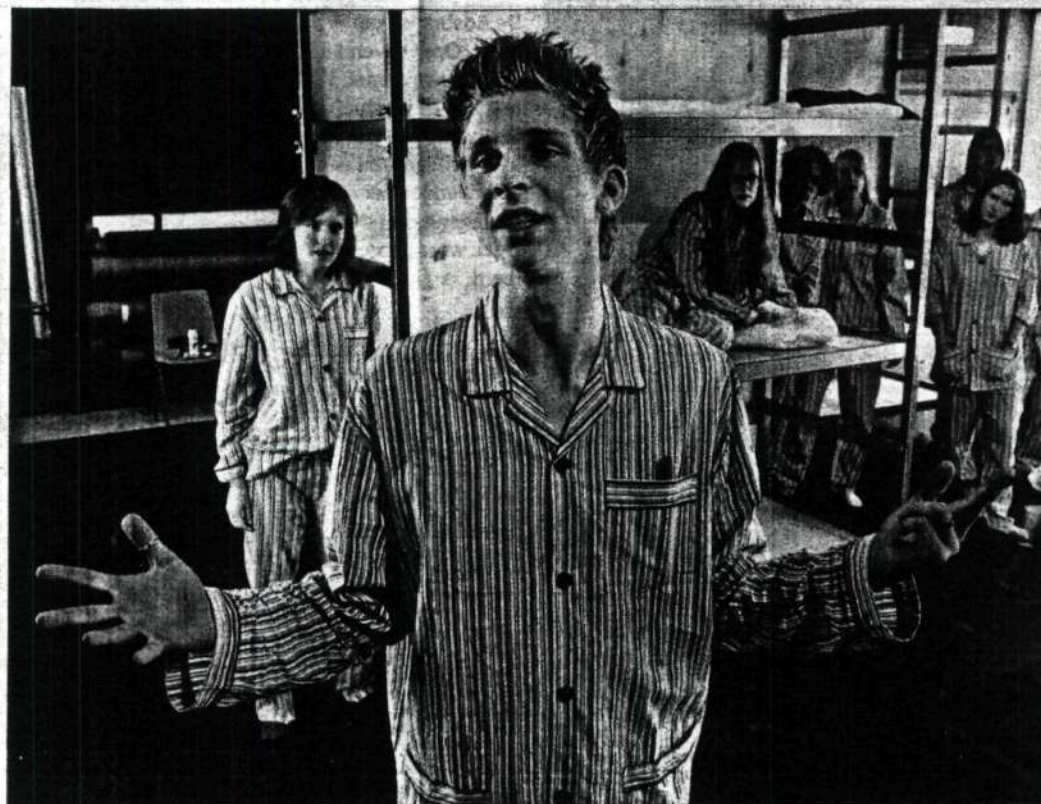
tweede keer dat zij zich door Jeroen Kriek laten regisseren. „De eerste voorstelling was wennen,” vertelt Lykele Muus (18). „Opeens werden we niet meer als kinderen benaderd. Want zo is het toch meestal met schooltoneel: er wordt van jou verwacht dat je speelt wat je ouders graag van je willen zien. Een leuke blij musical of zoiets.”

„Klopt,” vervolgt Roos Knulst (17). „Dit is theater, dat je duidelijk niet voor je papa en mama maakt. De reacties waren vorig jaar enorm positief, maar er waren ook ouders die het er best moeilijk mee hadden: Pfff, moet dat nou...”

Lykele Muus: „Bij Jeroen krijg je het gevoel dat je het echt ergens over hebt. Mis, het stuk dat we nu spelen, gaat over hoe moeilijk het is om je los te maken van een groep; een groep waarin jongeren niet goed op elkaar reageren, maar die om een of andere reden toch ook niet zonder elkaar kunnen.”

Adoptieplan

Mis wordt gemaakt in het kader van het zogeheten Adoptieplan, bedacht door de overheid met als doel om de culturele vorming van jongeren te verbeteren. Vrijwel elke Utrechtse theatergroep spant zich in voor één Utrechtse school in het bijzonder. Dat Growing Up In Public en College

Repetitie van Mis, met leerlingen van College Blaucapel

Foto Rianne den Balvert

Blaucapel elkaar hebben gevonden, ligt voor de hand: de school ligt op een steenworp afstand van de thuisbasis van de groep. Jeroen Kriek: „Mis is geen tussen-

doortje, maar een productie die ik even serieus neem als mijn andere producties. Ik heb altijd met en voor jongeren gewerkt, en steeds is mijn uitgangspunt ge-

weest dat ik geen knieval maak. Ik behaag geen ouders, ik behaag geen jongeren, ik werk volstrekt vanuit mijn eigen perceptie. Dus bij mij geen hip-hop in de voor-

stelling, want dat is mijn cultuur niet. Ik ga wel het gesprek met mijn spelers over mijn ideeën aan, en ik luister goed naar wat ik aan

respons terugkrijg. Twee generaties moeten zich tot elkaar zien te verhouden, en dat levert volgens mij een mooi soort spanning op. Pubers hebben een bijzondere inbreng. Ze zitten in een periode waarin alles verschuift, zo'n beetje de grootste plaatsbepaling in een mensenleven. Als je dat 'grote zoeken' kan laten samenvallen met een tekst, krijg je iets prachtigs. Niemand kan zo mooi getormenteerd zijn als een puber.”

Voor Kriek gaat Mis vooral over angst. „Over een maatschappij die zich schrap zet, over angst die zo groot wordt dat hij niet meer te beteugelen lijkt. Een dergelijke angst willen we op een bepaalde manier voelbaar maken.”

Klik

Kriek wacht nog op een 'klik' in de hoofden van zijn spelers, een klik die bij de eerste productie, Volgens Murat, wel kwam. „Het instuderen gebeurt fragmentarisch. Pas aan het eind van de repetitieperiode kan pas echt duidelijk worden wat de ene scène met de andere scène te maken heeft, welke grote lijn er onder zit. De vorige keer zorgde 'die klik' voor een prachtig moment. De groep veranderde op slag van redelijk afwachtend naar buitengewoon geëngageerd: het statement van die voorstelling - iedereen kan door een noodlottige opeenstapeling van gebeurtenissen in een moordenaar veranderen - was ook hún statement geworden.”

Mis. Speeldata in het eigen theater Fort 8: Di. 26 apr., 19 en 21 uur. Wo 27 apr., 19.30 en 21 uur. Do. 28 apr., 20 uur. Info: 030 - 2761220.